

неможемъ да побѣгнемъ и на кждѣто да са скриемъ, потеритѣ свързали на всѣкждѣ, птиче да е ще го уловятъ, не мяза на онѣзи година. Туй име комита, тѣй било омразно на Турцитѣ, щото и дърветата набѣждатъ за таква и ги стрѣлятъ, а пакъ ние нѣмаме вече добро оружие и не сме здрави за да са браниме, до дѣто охвѣйкаме на нѣкждѣ.

Току тѣй да излѣземъ да умремъ мрацина, то не е юначество, като нѣмаме баремъ по единъ да убиемъ“. К. Кавръковъ говори: „бай Стоиле! какво да правимъ сега, като отъ никждѣ нѣма да си вземемъ хлѣбъ Г. Дражовъ вече умалѣ и неможе да върви съ насъ. Надѣжцата се прѣкжса отъ всѣкждѣ. Става 2-3 дня, гладни. Ржцѣтъ, ни краката ни се растрепераха. Отмалѣхме и не ни се става отъ мѣстата. Взехме да меришемъ на прѣстъ и ми са вѣрва вече, че като задрѣма, сѣ гробища и умрели сънувамъ“. Гаджаловъ каза: „всичко е праздно на сънищата, ами да глѣдаме, кой пжтъ да хванемъ, ачи да търсиме лесно да прѣминемъ въ Влашко или Сърбия“. Г. Дражовъ говори: „за пари не берете грижа. За всичко азъ ще отговарямъ, само бай Стоилѣ да ни прѣведе изъ нѣкои невидѣли пхтища и да отидемъ въ Влашко или Сърбия.“ Тѣй лѣжиниката като разговаряха, единъ гарванъ прѣхвъркна надъ тѣхъ и грозно изграка. Вѣйводата каза: „момчета! туй не е на добро, дѣто ни прѣхвъркна черенъ гарванъ. Ще ѣде тозъ душманинъ мѣсо отъ нѣкого. За туй грозно грачи. . . .“ До дѣто издума, едно куче се впусна, лаяше и се впираше около мѣстото, дѣто лѣжаха затаени. Турчето, воловарче което водяше кучето, като ги съзрѣ, и видѣ че потирата слизаше отъ къмъ Екисче и бѣ влѣтила въ диритѣ имъ по край Тунджа, извѣсти на Турцитѣ, че хора имало скрити въ нивята до Схтма-Чюш-